

Laodiceea - Numărul întâi

Prorocia de osândă a lui Isaia asupra Văii Vedeniei

Jeff Pippenger

2023-08-14

Povara văii vedeniei. Ce ai acum, de te-ai suit cu totul pe acoperișuri? Tu, plină de tulburare, cetate tumultuoasă, cetate veselă: cei uciși ai tăi nu sunt uciși de sabie, nici morți în bătălie. Toți cârmuitorii tăi au fugit laolaltă, au fost prinși de arcași; toți cei găsiți în tine sunt legați împreună, cei ce fugiseră de departe. De aceea am zis: Întoarceți-vă privirea de la mine; voi plânge cu amar; nu vă osteniți să mă mângâiați, din pricina pustiirii fiicei poporului meu. Căci este o zi de necaz, de călcare în picioare și de nedumerire din partea Domnului Dumnezeu al oștirilor, în valea vedeniei, de dărâmare a zidurilor și de strigăt către munți. Isaia 22:1-5.

În Cartea lui Isaia, cuvântul „povară” apare de optsprezece ori. Unsprezece dintre aceste referințe se referă în mod direct la profeții de nenorocire, iar celelalte șapte referințe se referă la o povară ca la ceva purtat pe umăr. Doar una dintre referințele traduse prin „povară” reprezintă ceva purtat pe umăr și este, de asemenea, o profeție de nenorocire. Intenționez să mă ocup de acea unică referință în care apare cuvântul ebraic ce denumește ceva purtat, dar care este totodată o profeție de nenorocire; așadar, stabilesc distincția de la început, deși nu vom reveni la aceste fapte decât mai târziu.

Capitolul nu este vag în privința definiției „Văii vedeniei”, căci aceasta este identificată drept „Cetatea lui David” și, de asemenea, „Ierusalim”. „Valea vedeniei” este o referire la Adventismul laodicean pe parcursul istoriei ultimelor șase versete din Daniel, capitolul unsprezece. Isaia a stabilit contextul pentru această osândă prin istoria redată în capitolul douăzeci, în care descrie cucerirea treptată a lumii de către regele asirian, care trimisese un conducător militar numit Tartan să cucerească o cetate din Egipt, numită Așdod.

Legea duminicală este identificată în Daniel 11:41, care identifică trei grupuri ce „scapă” din mâna papalității la momentul legii duminicale.

În anul în care Tartan a venit la Așdod (când l-a trimis Sargon, regele Asiriei) și a luptat împotriva Așdodului și l-a luat; în același timp Domnul a vorbit prin Isaia, fiul lui Amoț, zicând: Du-te și dezleagă haina de sac de pe coapsele tale și scoate-ți încălțăminte de pe piciorul tău. Și el a făcut așa, umblând gol și desculț. Iar Domnul a zis: Așa cum slujitorul Meu Isaia a umblat gol și desculț trei ani, ca semn și minune împotriva Egiptului și împotriva Etiopiei, tot astfel regele Asiriei va duce pe egipteni robi și pe etiopieni captivi, tineri și bătrâni, goi și desculți, până și cu fesele descoperite, spre rușinea Egiptului. Și se vor teme și se vor rușina de Etiopia, nădejdea lor, și de Egipt, slava lor. Iar locuitorul acestei insule va zice în ziua aceea: Iată, așa este nădejdea noastră, la care fugim după ajutor, ca să fim izbăviți din mâna regelui Asiriei; și cum vom scăpa? Isaia 20:1-6.

Întrebarea ridicată de locuitorii insulei este: cum pot scăpa de regele Asiriei, care este de asemenea reprezentat drept regele de la mieznoapte în Daniel unsprezece.

El [împăratul de la miazănoapte] va intra și în Țara cea slăvită, și multe țări vor cădea; dar aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon. Daniel 11:41.

În acest verset este identificată legea duminicală în Statele Unite, iar în pasajul din Daniel există câteva nuanțe subtile care merită luate în considerare. Sunt trei versete la rând în Daniel, capitoul unsprezece, de la versetul patruzeci la patruzeci și trei, care toate identifică „țări”. În versetul patruzeci, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite în 1989. Istoricii moderni confirmă acest fapt.

Apoi, în versetul patruzeci și doi, găsim cuvântul „țări”, care reprezintă toate țările de pe planeta Pământ, întrucât împăratul de la miazănoapte (papalitatea) cucerește Egiptul, care reprezintă întreaga lume. Aceasta este una dintre nuanțe. Cealaltă dintre cele două nuanțe la care mă refer în cele trei versete privește cuvântul „scăpare” în versetul patruzeci și unu și apoi din nou în versetul patruzeci și doi. Sunt două cuvinte ebraice diferite, deși ambele sunt traduse prin „scăpare”. Cuvântul ebraic tradus prin „scăpare” în versetul patruzeci și doi înseamnă a nu găsi izbăvire, căci atunci când „cei zece regi” care reprezintă Națiunile Unite consimt să predea guvernul mondial unic controlului fiarei papale, nu mai există scăpare—nicio izbăvire.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție; dar vor primi autoritate ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria fiarei. Aceștia vor purta război împotriva Mielului, iar Mielul îi va birui, căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Și mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, unde șade desfrânata, sunt popoare și mulțimi și neamuri și limbi. Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acelea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să fie de un cuget și să-și dea împărăția fiarei, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:12-17.

Acești „zece regi” sunt menționați în repetate rânduri în Cuvântul lui Dumnezeu, iar în istorisirea lui Ilie, Ahab, regele lui Israel, era capul celor zece seminții și era căsătorit cu Izabela. Izabela reprezintă papalitatea la sfârșitul lumii, Ilie reprezintă mesagerii soliei îngerului al treilea, iar Ahab reprezintă capul unei alianțe de zece regi. Ahab reprezintă Statele Unite ca lider al Națiunilor Unite în timpul istoriei profetice a legii duminicale. Când Egiptul este cucerit de Asiria, împăratul de la miazănoapte din Daniel 11:42 tocmai i-a constrâns pe cei zece regi să consimtă să-și predea împărăția puterii papale.

Pe măsură ce ne apropiem de criza din urmă, este de o importanță vitală ca armonia și unitatea să existe în rândul uneltelor Domnului. Lumea este plină de furtună, de război și de dezbinare. Totuși, sub un singur cap—puterea papală—oamenii se vor uni ca să I se împotrivescă lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi. Această unire este cimentată de marele apostat. În timp ce caută să-și unească agenții în războiul împotriva adevărului, el va lucra pentru a-i dezbină și a-i risipi pe apărătorii acestuia. Gelozia, bănuielile rele, vorbirea de rău sunt instigate de el pentru a produce discordie și dezbinare. Mărturii, volumul 7, 182.

În versetul patruzeci și unu întâlnim cuvântul „scăpare”, iar în versetul patruzeci și doi întâlnim, de asemenea, cuvântul „scăpare”, dar ele sunt două cuvinte ebraice diferite. Cuvântul tradus prin „scăpare” în versetul patruzeci și unu înseamnă a scăpa ca prin alunecare. Acesta este cuvântul tradus prin „scăpare” în versetul șase din Isaia, capitolul douăzeci. „În ziua aceea” „locuitorul acestei insule” întreabă cum poate scăpa de Asirianul care „în ziua aceea” cucerește în mod progresiv lumea, așa cum este ilustrat în Daniel unsprezece și în câteva alte pasaje ale Scripturii.

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și unu, când papalitatea — adică, în terminologia lui Daniel, împăratul de la miazănoapte, iar în cea a lui Isaia, asirianul — cucerește „țara cea slăvită”, care reprezintă Statele Unite, sunt identificate două grupuri.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Unul este alcătuit din „cei mulți”, care sunt răsturnați, iar celălalt grup este reprezentat ca „Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon”. La legea duminicală, Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetul patru, îi cheamă pe cei încă aflați în Babilon să „iasă afară”.

Și am auzit din cer un alt glas, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și ca să nu primiți din urgiile ei. Apocalipsa 18:4.

Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon sunt aceia care scapă strecurându-se, precum nădăjduiesc să facă popoarele ostrovului din Isaia douăzeci.

În versetul patruzeci și unu, cealaltă nuanță la care mă refer este că, în versetele patruzeci, patruzeci și unu și patruzeci și doi, întâlnim cuvântul "țări", însă în versetul patruzeci și unu acesta este un cuvânt adăugat, nu se află în cuvintele originale ale lui Daniel și nu își are locul acolo. Multe țări au fost răsturnate în împlinirea versetului patruzeci, la prăbușirea Uniunii Sovietice, iar multe țări sunt aduse sub stăpânire atunci când papalitatea preia controlul asupra Națiunilor Unite. Dar, la legea duminicală în Statele Unite, cei "mulți" care sunt răsturnați nu sunt multe țări; ei nu pot fi decât Adventiștii de Ziua a Șaptea.

Dacă v-a fost prezentată lumina adevărului, descoperindu-vă Sabatul din porunca a patra și arătând că nu există niciun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru păzirea duminicii, iar totuși vă agățați de sabbatul fals, refuzând să sfințiți Sabatul pe care Dumnezeu îl numește „ziua Mea cea sfântă”, primiți semnul fiarei. Când are loc aceasta? Când vă supuneți decretului care vă poruncește să încetați lucrul duminica și să vă închinați lui Dumnezeu, în timp ce știți că nu există niciun cuvânt în Biblie care să arate că duminica este altceva decât o zi obișnuită de lucru, consimțiți să primiți semnul fiarei și refuzați pecetea lui Dumnezeu. Review and Herald, 13 iulie 1897.

Orice membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a acceptat doctrina Sabatului atunci când a devenit pentru prima dată membru botezat al bisericii și este ținut răspunzător față de „lumina adevărului” cu privire la Sabat.

Schimbarea Sabatului este semnul sau însemnul autorității Bisericii Romei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabbatul fals în locul celui adevărat, aduc

astfel omagiu acelei puteri prin a cărei singură autoritate este el poruncit. Semnul fiarei este sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.

Nimeni nu a primit încă semnul fiarei. Timpul încercării încă nu a sosit. Există creștini adevărați în fiecare biserică, fără a exclude comuniunea romano-catolică. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a recunoscut caracterul obligatoriu al poruncii a patra. Dar când va fi dat decretul care va impune falsul sabbat, iar strigătul cel mare al îngerului al treilea îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, linia de demarcație dintre fals și adevăr va fi trasată limpede. Atunci cei care vor stăruii în călcarea Legii vor primi semnul fiarei.

Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai cruntă persecuție, atunci sabbatul papal va fi impus prin autoritatea combinată a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care nu se va sfârși decât în ruină națională. Manuscrisul 51, 1899.

La legea duminicală, singurii socotiți răspunzători pentru lumina celui de-al treilea înger sunt Adventiștii de Ziua a Șaptea, căci abia atunci celor din afara Adventismului le va fi prezentat testul celui de-al treilea înger. Cei „mulți” doborâți la legea duminicală sunt adventiști laodiceeni, fiindcă „judecata începe de la casa lui Dumnezeu”.

Astfel, cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi, cei din urmă; căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 20:16.

Isaia este un "semn și o minune" pentru Egipt și Etiopia cu privire la cucerirea progresivă a lumii de către papalitate. Egiptul simbolizează Națiunile Unite; Etiopia simbolizează Statele Unite, iar Asiria simbolizează papalitatea. În cadrul acelei istorii profetice, Isaia începe să expună o serie de profeții de nenorocire. Capitolul douăzeci și doi se referă la Laodiceenii care sunt răsturnați la legea duminicală și la Filadelfienii care cheamă "Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon" afară din Babilon.

Adventismul laodicean nu are caracterul necesar pentru a fi mântuit, iar la legea duminicală sunt vărsați din gura Domnului. Menționez acest fapt doar pentru a sublinia punctul următor. Capitolul douăzeci și doi din Isaia reprezintă un alt motiv pentru care Laodicea este pierdută, căci profeția de pieire este împotriva văii „vedeniei”. Există două cuvinte ebraice principale care sunt traduse prin „vedenie”. Unul reprezintă succesiunea profetică a evenimentelor, iar celălalt reprezintă o vedenie a lui Hristos. Unul este exterior Bisericii, iar celălalt este interior Bisericii. Cuvântul din capitolul douăzeci și doi este cel pentru vedenia care reprezintă evenimentele profetice și este același cuvânt tradus prin „vedenie” în cartea Proverbelor.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

"Povara Văii Vedeniei" este profeția care identifică două clase de închinători în biserica lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. Una, reprezentată de Șebna, este Laodiceea, iar cealaltă este Filadelfia, reprezentată de Eliachim, fiul lui Hilchia. Deosebirea dintre cele două clase din capitol

este, desigur, aceeași cu deosebirea din pilda celor zece fecioare. Una are untdelemnul la miezul nopții, iar cealaltă nu. "Untdelemnul", ca simbol, reprezintă adevăruri diferite, în funcție de contextul în care apare, dar în Isaia douăzeci și doi "untdelemnul" celor zece fecioare este reprezentat prin cuvântul "vedenie". Una are "untdelemnul", cealaltă nu.

Cei unși care stau alături de Domnul întregului pământ dețin poziția odinioară încredințată lui Satana, ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul cu care Dumnezeu ține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, forțele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim soliile pe care ni le trimite El. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care El l-ar turna în sufletele noastre, spre a fi împărtășit celor din întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, vine Mirele; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt gata să-L întâmpine pe Domnul lor. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă cerem Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dacă Îl implorăm, precum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», dragostea lui Dumnezeu va fi turnată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul auriu ne va fi împărtășit. «Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Duhurile profeților sunt de acord unele cu altele, iar cei doi unși ai lui Zaharia sunt totodată cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei.

„Cu privire la cei doi martori, profetul mai declară: ‘Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.’ ‘Cuvântul Tău,’ a spus psalmistul, ‘este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.’ Apocalipsa 11:4; Psalmul 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Ambele sunt mărturii importante despre originea și perpetuitatea legii lui Dumnezeu. Ambele sunt, de asemenea, martori ai planului de mântuire. Tipurile, jertfele și profețiile Vechiului Testament indică spre un Mântuitor ce avea să vină. Evangheliile și Epistolele Noului Testament vorbesc despre un Mântuitor care a venit întocmai așa cum a fost vestit prin tip și profeție.” Marea controversă, 267.

Cei doi unși ai lui Zaharia reprezintă procesul de comunicare ilustrat în capitolul întâi al Apocalipsei. "Untdelemnul", care este "vedenia" profetică a evenimentelor istorice, este transmis prin Vechiul și Noul Testament. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, acești doi martori sunt identificați, prin context, drept Moise și Ilie. Moise și Ilie constituie ei înșiși un simbol.

Când sunt reprezentați împreună, ca la Muntele Schimbării la Față sau în Apocalipsa unsprezece, ei sunt simboluri ale a două adevăruri diferite. La munte ei îi reprezintă pe martirii din timpul crizei legii duminicale și pe cei o sută patruzeci și patru de mii, pe când în Apocalipsa unsprezece ei reprezintă Vechiul și Noul Testament. Însă, pentru adventism, ei reprezintă și mai mult. Cei doi

martori pentru iudei au fost „Legea și Profeții”, reprezentând Vechiul Testament, iar cei doi martori pentru creștini au fost Vechiul și Noul Testament; dar pentru adventism cei doi martori sunt Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Acesta este motivul pentru care Ioan se afla pe Patmos.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaş la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Iisus Hristos. Apocalipsa 1:9.

În Isaia, capitolul douăzeci și doi, sunt reprezentați cei doi martori, Moise și Ilie, deși acest lucru poate fi recunoscut numai prin aplicarea principiului Alfa și Omega acestui capitol. Luați în considerare de unde a început Isus să le explice ucenicilor Săi, pe drumul spre Emaus, „viziunea” evenimentelor profetice.

Începând de la Moise, Alfa însăși a istoriei biblice, Hristos a tâlcuit din toate Scripturile cele privitoare la Sine. Dorul veacurilor, 796.

Ilie este profetul care apare înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului, cu un mesaj întemeiat pe principiul Alfa și Omega, întorcând inimile părinților (alfa) către copii (omega). Moise și Ilie reprezintă Alfa și Omega ale profeției biblice. Dacă puteți primi aceasta, Moise a fost William Miller. Atât Moise, cât și Miller au murit, și amândoi au fost identificați prin inspirație ca fiind mântuiți. Moise a fost, desigur, înviat îndată după moartea sa, dar îngeri așteaptă în jurul mormântului lui Miller până la învierea lui. Ilie reprezintă ultimul sol înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului.

Iudeii au încercat să oprească vestirea mesajului care fusese prorocit în Cuvântul lui Dumnezeu; dar profeția trebuie să se împlinească. Domnul spune: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei Domnului, cea mare și înfricoșătoare” (Maleahi 4:5). Urmează să vină cineva în duhul și puterea lui Ilie, iar când se va arăta, oamenii ar putea spune: „Ești prea zelos, nu interpretezi Scripturile în chip cuvenit. Lasă-mă să-ți spun cum să-ți vestești mesajul.”

Sunt mulți care nu pot deosebi între lucrarea lui Dumnezeu și cea a omului. Voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu, și spun acum: dacă veți continua să căutați pricină, să aveți un duh de împotrivire, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: "Mai am încă multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta" (Ioan 16:12). Nu erau într-o stare să prețuiască lucrurile sfinte și veșnice; dar Isus a făgăduit să trimită Mângâietorul, care avea să-i învețe toate lucrurile și să le aducă aminte tot ceea ce le spusese. Fraților, nu trebuie să ne punem încrederea în om. "Încetați să vă mai sprijiniți pe om, a cărui suflare este în nările lui: căci ce preț i se poate da?" (Isaia 2:22). Trebuie să vă sprijiniți sufletele neajutate pe Isus. Nu se cuvine să bem din izvorul văii, când există un izvor pe munte. Să părăsim apele de jos; să venim la izvoarele de sus. Dacă există un aspect al adevărului pe care nu-l înțelegeți, cu privire la care nu sunteți de acord, cercetați, comparați Scriptura cu Scriptura, coborâți puțul adevărului adânc în mina Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă puneți pe voi înșivă și părerile voastre pe altarul lui Dumnezeu, să vă lepădați de ideile preconceptuate și să lăsați Duhul Cerului să vă călăuzească în tot adevărul." Mesaje alese, cartea 1, 412.

În Isaia, capitolul douăzeci și doi, Șebna și Eliakim îi reprezintă pe cei înțelepți și pe cei nechibzuți din sânul Adventismului la sfârșitul lumii, când împăratul de la miazănoapte înaintea asupra Ierusalimului. Eliakim, fiul lui Hilchia, avea „vedenia”; Șebna nu.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Mesajul profetic, adică „viziunea” acestui verset, se referă la două aspecte. Înțelegi creșterea luminii profetice și trăiești, iar dacă nu — mori. Dacă nu înțelegi, atunci nu poți fi pregătit să păzești Sabatul la testul legii duminicale. Va fi „prea târziu”. Când adventiștii laodiceeni sunt biruiți la legea duminicală, ei resping legea pentru că au respins „viziunea adevărului”. Nu au untelemn, nu înțeleg creșterea cunoștinței care este despecetluită chiar înainte ca timpul de probă să se închidă.

Pentru că spui: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Apocalipsa 3:17.

Semnul lui Isaia este că a umblat gol și desculț timp de trei ani. El a făcut aceasta pentru a-i avertiza pe cei care aveau să fie avertizați de mesajul său profetic că, dacă nu înțelegeți viziunea evenimentelor profetice, veți ajunge la legea duminicală și veți deveni captivi, duși în robie într-o stare ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală. Isaia a fost un semn și o minune pentru istoria din vremea lui Isaia, dar cu atât mai mult pentru sfârșitul lumii.

Acum, toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde; iar ele au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11

În primele cinci versete ale capitolului douăzeci și doi, Ierusalimul, cetatea lui David, este identificat drept o "cetate tumultuoasă", "cetate veselă", plină de "tulburări". O formulare biblică clasică, pe care o folosesc chiar și oamenii lumesci, este folosită în acest capitol pentru a reprezenta "cetatea veselă", "tumultoasă", plină de "tulburări", când aceia din versetul treisprezece spun cu veselie: "să mâncăm și să bem; căci mâine vom muri". Totuși, deși sunt veseli, bărbații lor sunt uciși, dar nu de sabie, nici în bătălie, și, de aceea, Isaia pune întrebarea: "Ce ai?"

Orice le pricinuieste suferință i-a determinat să urce pe acoperișuri. Acoperișurile sunt un simbol al închinării la soare, lună și stele; sunt un simbol al spiritismului. Adventismul se află sub o amăgire spirituală în acest pasaj.

Și pe cei ce se închină oștirii cerului pe acoperișuri; și pe cei ce se închină și jură pe Domnul, și care jură pe Malcham; și pe cei ce s-au abătut de la Domnul; și pe cei ce nu L-au căutat pe Domnul, nici nu au întrebat de El.

Tăceți înaintea Domnului Dumnezeu, căci ziua Domnului este aproape; căci Domnul a pregătit o jertfă, și-a chemat oaspeții. Și va fi că, în ziua jertfei Domnului, voi pedepsi căpeteniile și pe fiii împăratului și pe toți cei îmbrăcați în veșminte străine. Tot în ziua aceea voi pedepsi pe toți cei ce sar peste prag, care umplu casele stăpânilor lor cu silnicie și înșelăciune. Țefania 1:5-9.

La criza legii duminicale, Adventismul, reprezentat prin Ierusalim, se află în „Valea Vedeniei”. Cei care resping mesajul profetic reprezentat prin „untelemnul” sau „vedenia” practică spiritismul,

despre care Pavel vorbește în A Doua Epistolă către Tesaloniceni. Acolo îi găsim, de asemenea, pe aceia (Șebna) care n-au primit dragostea adevărului.

Și pentru această pricină, Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. 2 Tesaloniceni 2:11, 12.

Desigur, cuvântul „adevăr” pe care îl folosește Pavel este cuvântul grecesc derivat din cuvântul ebraic „adevăr”, care este format prin combinarea celor trei litere ebraice ce reprezintă Alfa și Omega. Respingerea „adevărului”, reprezentat ca principiul Alfa și Omega, aduce asupra laodiceenilor o puternică amăgire, iar acea amăgire este spiritismul.

Zice profetul Isaia: "Când vă vor zice: Întrebați pe cei ce au duhuri familiare și pe vrăjitorii care șuieră și bolborosesc: oare nu se cuvine unui popor să-și caute Dumnezeu? Să întrebe, pentru cei vii, pe cei morți? La Lege și la Mărturie: dacă nu vorbesc potrivit acestui cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei." Isaia 8:19, 20. Dacă oamenii ar fi fost dispuși să primească adevărul atât de limpede enunțat în Scripturi cu privire la natura omului și starea morților, ar vedea în pretențiile și manifestările spiritismului lucrarea lui Satana cu putere și semne și minuni mincinoase. Dar, mai curând decât să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii carnale și să lepede păcatele pe care le iubesc, mulțimi își închid ochii față de lumină și merg drept înainte, fără să țină seama de avertizări, în timp ce Satana își țese cursele în jurul lor, iar ei devin prada lui. "Pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți", de aceea "Dumnezeu le trimite o lucrare de răătăcire, ca să creadă minciuna." 2 Tesaloniceni 2:10, 11. Tragedia veacurilor, 559.

În Isaia douăzeci și doi, bărbații cetății celei vesele sunt uciși, dar nu prin luptă sau prin sabie; ei sunt legați laolaltă și uciși împreună cu conducătorii care au fugit.

Dacă Biserica adoptă o conduită asemănătoare cu aceea a lumii, va avea aceeași soartă. Ba încă, întrucât a primit mai multă lumină, pedeapsa ei va fi mai mare decât a nepocăiților.

Noi, ca popor, mărturisim că avem adevărul înaintea tuturor celorlalte popoare de pe pământ. Atunci viața și caracterul nostru ar trebui să fie în armonie cu o asemenea credință. Ziua este chiar asupra noastră când cei dreپți vor fi legați, ca un grâu de preț, în snopi pentru grânarul ceresc, în timp ce cei răi sunt, asemenea neghinei, adunați pentru focurile marii zile de pe urmă. Dar grâul și neghina „cresc împreună până la seceriș”. Mărturii, volumul 5, 100.

Conducerea din Isaia douăzeci și doi a fost legată laolaltă de „arcașii”. Șebna este identificat ca un conducător peste casă, iar funcția lui va fi dată lui Eliacim, fiul lui Hilkia. În Isaia douăzeci și doi, mesajul profetic reprezentat de „vedenia” evenimentelor profetice a produs două clase de închinători în Ierusalim, pe măsură ce împăratul de la miazănoapte se apropie. O clasă este legată pentru grânarul ceresc, iar cealaltă pentru focurile zilelor de pe urmă. Pe cei răi i-au legat „arcașii”, care constituie unul dintre numeroasele simboluri ale Islamului în Cuvântul lui Dumnezeu.

Iar rămășița numărului arcașilor, vitejii dintre fiii lui Chedar, va fi împușcată: căci a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel. Isaia 21:17.

Și acestea sunt numele fiilor lui Ismael, după numele lor, potrivit spițelor lor de neam: întâiul născut al lui Ismael, Nebaiot; Chedar, Adbeel și Mibsam; Mișma, Duma și Masa; Hadar și Tema; Ietur, Nefiș și Chedma. Aceștia sunt fiii lui Ismael și acestea sunt numele lor, după cetățile lor și după castelele lor; doisprezece căpetenii după neamurile lor. Geneza 25:13-16.

Conducerea Adventismului a fost legată de arcași atunci când a respins mesajul că Islamul a atacat Statele Unite la 11 septembrie 2001, în împlinirea profeției biblice. Atacul de la 11 septembrie a fost confirmarea mesajului care a fost dezpecetluit în 1989, la prăbușirea Uniunii Sovietice. Atacul Islamului de la 11 septembrie a fost paralel cu 11 august 1840, când o profeție despre stăvilirea Islamului a împuternicit solia primului înger, confirmând regula profetică principală a lui Miller, că o zi reprezenta un an. 11 august 1840 a fost împlinirea unui eveniment prezis, care era bazat pe principiul zi pentru an. Când s-a împlinit, solia primului înger a fost dusă la fiecare post misionar din lume.

11 septembrie a confirmat regula principală a „viziunii” dată Adventismului spre a fi proclamată. Acea regulă este că istoria se repetă. Când principiul o zi pentru un an a fost confirmat la 11 august 1840, îngerul puternic din Apocalipsa zece a coborât, marcând împuternicirea soliei lui Miller cu privire la ceasul judecății, tipificând astfel momentul în care îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie.

Cum a apărut afirmația că am declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus, când priveam marile clădiri care se înălțau acolo, etaj după etaj: "Ce scene îngrozitoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3." Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsă este un avertisment cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină în mod deosebit cu privire la ceea ce are să vină asupra New Yorkului, decât că știu că într-o zi marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerile și răsturnările puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că nimicirea este în lume. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina. Review and Herald, 5 iulie 1906.

Desigur, ar mai fi multe de spus despre Islam, dar Șebna îi reprezintă pe cei care resping „viziunea” istoriei profetice, întemeiată pe repetarea istoriei și însoțită de adevărul primar al repetării istoriei — că începutul unui lucru ilustrează sfârșitul unui lucru. Stăvilirea Islamului la 11 august 1840 a determinat coborârea îngerului din Apocalipsa 10, iar dezlănțuirea Islamului la 11 septembrie a determinat coborârea îngerului din Apocalipsa 18.

Și am zis: Ascultați, vă rog, căpetenii ale lui Iacov și voi, dregători ai casei lui Israel: Nu este oare datoria voastră să cunoașteți judecata? Voi, care urâți binele și iubiți răul; care le smulgeți pielea de pe ei și carnea de pe oase; care, de asemenea, mâncați carnea poporului Meu, le jupuți pielea de pe ei, le sfărâmați oasele și le tăiați în bucăți, ca pentru oală, ca pe carnea din cazan. Atunci vor striga către Domnul, dar El nu-i va auzi; Își va ascunde fața de ei în vremea aceea, pentru că s-au purtat rău în faptele lor. Așa zice Domnul despre prorocii care fac pe poporul Meu să rățească, care mușcă cu dinții și strigă: „Pace!”; iar celui ce nu le pune nimic

în gură, îi pregătesc război. De aceea va fi noapte pentru voi, ca să nu aveți vedenie; se va face întuneric pentru voi, ca să nu mai ghiciți; soarele va apune peste proroci și ziua se va întuneca peste ei. Atunci văzătorii vor fi rușinați, iar ghicitorii făcuți de ocară; da, toți își vor acoperi buzele, căci nu este răspuns de la Dumnezeu. Dar, cu adevărat, eu sunt plin de putere, prin Duhul Domnului, de judecată și de tărie, ca să vestesc lui Iacov fărădelegea lui și lui Israel păcatul lui. Ascultați aceasta, vă rog, căpetenii ale casei lui Iacov și dregători ai casei lui Israel, care urâți judecata și răsturnați toată dreptatea. Ei zidesc Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire. Căpeteniile ei judecă pentru mită, preoții ei dau învățătură pe plată, și prorocii ei ghicesc pe bani; și totuși se sprijină pe Domnul și zic: „Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nicio nenorocire nu va veni peste noi.” Mica 3:1-11.

Și mulțimea tuturor neamurilor care se luptă împotriva lui Ariel [Ierusalim], chiar toți cei ce se luptă împotriva ei și a întăriturilor ei și o strămtorează, vor fi ca un vis al unei vedenii de noapte. Va fi ca atunci când un om flămând visează și, iată, mănâncă; dar se trezește, și sufletul lui este gol; sau ca atunci când un om însetat visează și, iată, bea; dar se trezește și, iată, este sleit, iar sufletul lui tânjește: așa va fi mulțimea tuturor neamurilor care se luptă împotriva muntelui Sion. Opriți-vă și uimiți-vă; strigați și țipați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băuturi tari. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe profeți și pe conducătorii voștri, pe văzători, i-a acoperit. Și vedenia tuturor a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, fiindcă este pecetluită; iar cartea este dată celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu sunt învățat. De aceea a zis Domnul: Pentru că poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de la Mine, și frica lor de Mine este învățată prin porunca oamenilor, de aceea, iată, voi face o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și o minune: căci înțelepciunea înțelepților lor va pieri, și pricepera celor chibzuiți ai lor va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă sfatul de Domnul, și faptele lor sunt în întuneric, și zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea voastră a lucrurilor va fi socotită ca lutul olarului: căci oare lucrarea va zice despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut el? sau lucrul întocmit va zice despre cel ce l-a întocmit: El n-a avut pricepere? Isaia 29:7-16.

Valea vedeniei, potrivit lui Isaia, este "o zi de necaz, de călcare în picioare și de nedumerire din partea Domnului Dumnezeuului oștirilor, în Valea vedeniei, de surpare a zidurilor și de strigare către munți." De aceea, Isaia plânge cu amar, întocmai cum a plâns și Iisus.

Lacrimile lui Isus nu erau în așteptarea propriei Sale suferințe. Chiar înainte Lui se afla Ghetsimani, unde curând oroarea unui mare întuneric avea să-L umbrească. Se vedea și Poarta Oilor, prin care, de secole, fuseseră duse animalele pentru jertfe. Această poartă avea curând să i se deschidă Lui, marelui Antitip, spre jertfa Căruia pentru păcatele lumii arătaseră, de veacuri, toate aceste jertfe. În apropiere era Calvarul, scena agoniei Sale care se apropia. Și totuși, nu din pricina acestor aduceri-aminte ale morții Sale crude a plâns și a gemut Răscumpărătorul în chinul duhului. Nu era o durere egoistă. Gândul la propria-I agonie nu înspăimânta acel suflet nobil, jertfitor. Priveliștea Ierusalimului i-a străpuns inima lui Isus — Ierusalimul care Îl respinsese pe Fiul lui Dumnezeu și disprețuise iubirea Lui, care refuzase să se lase convins de minunile Sale mărețe și era pe punctul de a-I lua viața. El a văzut ce era ea, în vina respingerii

Răscumpărătorului ei, și ce ar fi putut fi dacă L-ar fi primit pe Acela care singur îi putea vindeca rana. El venise s-o mântuiască; cum ar fi putut s-o părăsească?

Israel fusese un popor privilegiat; Dumnezeu făcuse din templul lor locuința Sa; templul era „frumos prin așezare, bucuria întregului pământ”. Psalmul 48:2. Acolo se afla mărturia a mai mult de o mie de ani de purtare de grijă ocrotitoare și de iubire duiosă a lui Hristos, asemenea celei pe care un tată o poartă unicului său copil. În acel templu profeții își rostiseră solemnele avertizări. Acolo fuseseră legănate cădelnițele aprinse, în timp ce tămâia, împreună cu rugăciunile închinătorilor, se înălțase către Dumnezeu. Acolo cursese sângele animalelor, preînchipuind sângele lui Hristos. Acolo Iehova Își arătase slava deasupra capacului ispășirii. Acolo preoții oficiaseră, iar fastul simbolurilor și al ceremonialului se desfășurase de-a lungul veacurilor. Dar toate acestea trebuiau să aibă un sfârșit.

Isus Și-a ridicat mâna — aceea care binecuvântase de atâtea ori pe bolnavi și pe suferinzi — și, îndreptând-o spre cetatea sortită pieirii, a exclamat, în rostiri frânte de jale: „O, de ai fi cunoscut și tu, măcar în ziua aceasta a ta, cele ce sunt spre pacea ta!” Aici Mântuitorul S-a oprit și a lăsat nespuse cum ar fi fost starea Ierusalimului dacă ar fi primit ajutorul pe care Dumnezeu dorea să i-l dea — darul Fiului Său iubit. Dacă Ierusalimul ar fi cunoscut ceea ce îi era dat să cunoască și ar fi luat aminte la lumina pe care Cerul i-o trimisese, ar fi putut sta înaintea în strălucirea prosperității, regina împărățiilor, liberă prin tăria puterii ei dăruite de Dumnezeu. N-ar mai fi stat ostași înarmați la porțile ei, nici steaguri romane fluturând pe zidurile ei. Destinul glorios care ar fi putut binecuvânta Ierusalimul, dacă și-ar fi primit Răscumpărătorul, i s-a înfățișat Fiului lui Dumnezeu. El a văzut că, prin El, ar fi putut fi vindecată de cumplita ei boală, eliberată din robie și așezată ca puternica metropolă a pământului. De pe zidurile ei porumbelul păcii ar fi pornit către toate neamurile. Ar fi fost diadema de slavă a lumii.

„Însă tabloul luminos al a ceea ce ar fi putut fi Ierusalimul pălește dinaintea privirii Mântuitorului. El înțelege ce este ea acum, sub jugul roman, sub privirea încruntată a lui Dumnezeu, osândită judecății Sale retributive. El reia firul frânt al tânguiri Sale: ‘Dar acum sunt ascunse de ochii tăi. Căci vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi vor săpa un șanț împrejurul tău, te vor înconjura și te vor strâmtora din toate părțile, și te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră; pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale.’”

Hristos a venit să mântuiască Ierusalimul împreună cu copiii ei; dar trufia fariseică, fățarnicia, pizma și răutatea L-au împiedicat să-Și îplinească scopul. Isus cunoștea cumplita pedeapsă care avea să se abată asupra cetății sortite pieirii. El a văzut Ierusalimul încercuit de oști, pe locuitorii asediați împinși la înfometare și la moarte, mame hrânindu-se cu trupurile moarte ale propriilor copii, iar părinții și copiii smulgându-și unii altora ultima fărâmbă de hrană, afecțiunea firească fiind nimicită de chinurile rozătoare ale foamei. El a văzut că încăpățânarea iudeilor, dovedită în respingerea mântuirii Sale, îi va face de asemenea să refuze supunerea față de oștirile invadatoare. El a văzut Calvarul, pe care urma să fie înălțat, presărat cu cruci, de dese precum copacii unei păduri. El a văzut pe nenorociții locuitori îndurând torturi la scripeți și prin răstignire, frumoasele palate distruse, templul în ruine și, din zidurile lui masive, nicio

piatră rămasă pe alta, în timp ce cetatea era arată ca un ogor. Pe bună dreptate putea Mântuitorul să plângă în agonie la vederea acelei înfricoșătoare priveliști.

Ierusalimul fusese copilul ocrotirii Sale și, așa cum un tată duios jelește un fiu rățăcitor, tot astfel Isus a plâns pentru cetatea iubită. Cum să te părăsesc? Cum să te văd sortită pieirii? Trebuie oare să te las să-ți umpli paharul nelegiurii? Un singur suflet are o asemenea valoare, încât, în comparație cu el, lumile se cufundă în neînsemnătate; iar aici era un întreg neam pe cale să se piardă. Când soarele grăbit spre apus avea să se piardă de pe bolta cerului, ziua harului Ierusalimului avea să se sfârșească. În timp ce procesiunea se oprea pe creștetul Muntelui Măslinilor, încă nu era prea târziu pentru Ierusalim să se pocăiască. Îngerul milei își strângea atunci aripile, gata să coboare de pe tronul de aur, pentru a face loc dreptății și judecății care venea grabnic. Dar inima cea mare, plină de iubire, a lui Hristos încă mijlocea pentru Ierusalim, care batjocorise îndurările Lui, disprețuise avertizările Lui și era pe punctul de a-și mânji mâinile cu sângele Lui. De s-ar pocăi Ierusalimul, încă nu era prea târziu. În vreme ce ultimele raze ale soarelui asfințit zăboveau pe templu, pe turnuri și pe pînacuri, n-avea oare vreun înger bun s-o călăuzească spre iubirea Mântuitorului și să-i abată pieirea? Frumoasă și nelegiuită cetate, care i-a ucis cu pietre pe profeți, care L-a respins pe Fiul lui Dumnezeu, care, prin nepocăința ei, se înlănțuia în lanțurile robiei, — ziua ei de îndurare era aproape apusă!

Așa cum este descris războiul împotriva Ierusalimului de Isaia în capitolul douăzeci și doi, cei care atacă „se așază în linie de bătaie la poartă”. Elam și Kir sunt la poartă cu armele pregătite, iar apoi descoperă acoperământul Ierusalimului. În Isaia, „acoperământul” pe care îl descoperă vrăjmașii la poartă este umbra Egiptului.

Vai de copiii răzvrățiți, zice Domnul, care iau sfat, dar nu de la Mine; și care se acoperă cu un acoperământ, dar nu al Duhului Meu, ca să adauge păcat la păcat: care pornesc să se coboare în Egipt și nu M-au întrebat pe Mine; ca să se întărească în tăria lui Faraon și să se încreadă în umbra Egiptului! Isaia 30:1, 2.

Este recunoscut de vrăjmașii Ierusalimului că cei reprezentați de Șebna și-au pus încrederea în Egipt, socotind că Egiptul i-ar ocroti, pe când cei reprezentați de Eliachim, fiul lui Hilchia, nu se încred în „umbra Egiptului”, ci sunt acoperiți cu acoperământul Duhului lui Dumnezeu și se încred în „umbra Celui Preaînalt”.

Cel ce locuiește în locul tainic al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. Voi zice despre Domnul: El este adăpostul meu și cetățuia mea: Dumnezeul meu; în El mă voi încrede. Psalmii 91:1, 2.

La criza legii duminicale, fecioarele înțelepte, reprezentate de Eliachim, fiul lui Hilchia, își pun încrederea în umbra Celui Preaînalt, iar fecioarele neînțelepte, reprezentate de Șebna, își pun încrederea în umbra Egiptului. Cuvântul tradus ca „descoperit” înseamnă a dezgoli și a duce în captivitate. Vrăjmașii de la poartă recunosc că ocrotirea Ierusalimului a fost ridicată, iar Șebna și acoliții lui încep atunci să caute să se salveze, căci văd „spărturile cetății lui David” și văd că sunt multe spărturi care vor permite vrăjmașului să pătrundă. În panică, așa cum este reprezentat în pilda celor zece fecioare, cele neînțelepte încep să caute ocrotire, dar nu au niciuna.

Șebna își pune nădejdea în „armura pădurii” pentru a fi salvat, dar este prea târziu. El numără casele din Ierusalim și începe să le dărâme pentru a întări zidul, dar este prea târziu. Ei adună laolaltă apă din iazul de jos și încearcă s-o unească cu apa iazului vechi, dar este prea târziu. Apa, fiind un simbol primordial al Duhului Sfânt, arată că ei caută disperat un temelie, dar este prea târziu. În toate strădaniile lor, L-au uitat pe Creatorul iazurilor, pe Acela care a făcut acele „iazuri” ale adevărului cu mult timp în urmă. Au uitat că Stânca Veacurilor a fost aceea care a dat mesajul în vremurile de demult. Au ales să nu umble pe cărările vechi, reprezentate de temeliile care au fost așezate prin lucrarea lui William Miller.

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor din mijlocul nostru de la lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să abată mințile de la primejdiile și datoriile ceasului. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer s-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele aflate chiar înaintea noastră nu au o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei zădărnicesc adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa trecută, dându-i în loc o știință falsă.

'Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.' Ieremia 6:16.

Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile așezate la începutul lucrării noastre prin studierea rugătoare a Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot socoti că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât cea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost așezată.

În trecut, mulți au întreprins zidirea unei noi credințe, statornicirea unor noi principii. Dar cât a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, fiindcă nu era întemeiată pe Stâncă.

Nu au trebuit oare primii ucenici să se confrunte cu spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: „Altă temelie nu poate pune nimeni decât cea care este pusă”? 1 Corinteni 3:11.

„Așadar, suntem datori să ținem neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre. Cuvinte pline de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoatându-l din lume, punct cu punct, în lumina limpede a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Mărturii, volumul 8, 296, 297.

„Ziua” în care au loc toate acestea este „ziua” biblică pe care Isaia o identifică drept aceea în care Domnul Dumnezeu oștirilor a chemat la „plâns, la jale, la chelire și la cingerea cu sac.”

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Tot în ziua a zecea a acestei a șaptea luni va fi o zi a ispășirii: să vă fie o adunare sfântă; să vă smeriți sufletele și să aduceți Domnului o jertfă mistuită de foc. Și să nu faceți nicio lucrare în ziua aceea, căci este o zi a ispășirii, ca să se facă ispășire pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru. Căci orice suflet care nu se va smeri în ziua aceea va fi nimic din poporul său. Și orice suflet care va face vreo lucrare în

ziua aceea, pe sufletul acela îl voi nimici din mijlocul poporului său. Să nu faceți niciun fel de lucrare: aceasta va fi o rânduială veșnică din neam în neam, în toate locuințele voastre. Să vă fie un sabbat de odihnă și să vă smeriți sufletele: în ziua a noua a lunii, seara, de la seară până la seară, să sărbătoriți sabbatul vostru. Leviticul 23:26-32.

Ziua ilustrată prin Șebna și Eliacim, fiul lui Hilchia, este Ziua antitipică a Ispășirii, care cuprinde istoria de la 1844 până când Mihail se va ridica. În acea perioadă de timp, Adventismul a fost chemat să-și "smerească" sufletele, sau, după cum o prezintă Isaia, chemarea este la "plâns, la jale, la capul ras și la încingerea cu sac".

În 1844, Marele nostru Preot a intrat în Sfânta Sfințelor a sanctuarului ceresc, pentru a începe lucrarea judecării de cercetare. Cazurile morților drepecți trec pe rând prin cercetare înaintea lui Dumnezeu. Când această lucrare va fi încheiată, urmează să se pronunțe judecata asupra celor vii. Cât de prețioase, cât de importante sunt aceste momente solemne! Fiecare dintre noi are o cauză în curs de judecată la Curtea cerească. Vom fi judecați, fiecare în parte, potrivit faptelor săvârșite în trup. În serviciul tipic, când lucrarea ispășirii era împlinită de marele preot în Sfânta Sfințelor a sanctuarului pământesc, poporului i se cerea să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele, pentru ca acestea să fie ispășite și șterse. Se va cere oare mai puțin de la noi, în această zi antitipică a ispășirii, când Hristos, în sanctuarul de sus, mijlocește pentru poporul Său, iar hotărârea finală, irevocabilă, urmează să fie pronunțată asupra fiecărei cauze?

Care este starea noastră în această vreme înfricoșătoare și solemnă? Vai, ce mândrie domnește în biserică, ce fățarnicie, ce amăgire, ce iubire de îmbrăcăminte, de ușurătate și de distracții, ce dorință de întâietate! Toate aceste păcate au întunecat mintea, astfel încât lucrurile veșnice nu au fost discernute. Nu vom cerceta oare Scripturile, ca să știm unde ne aflăm în istoria acestei lumi? Nu vom deveni oare înțelepți cu privire la lucrarea care se împlinește pentru noi în acest timp și la poziția pe care noi, ca păcătoși, ar trebui s-o ocupăm în timp ce această lucrare a ispășirii se desfășoară? Dacă prețuim cât de puțin mântuirea sufletelor noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu adevărată pocăință; trebuie, cu adâncă zdrobire a sufletului, să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să fie șterse. Mesaje alese, cartea 1, 124, 125.

Și în ziua aceea Domnul Dumnezeu al oștirilor a chemat la plâns și la tânguire, la chelire și la cingere cu sac: Și iată bucurie și veselie, înjunghiind boi și tăind oi, mâncând carne și bând vin: să mâncăm și să bem; căci mâine vom muri. Isaia 22:12, 13.

Domnul l-a chemat pe Șebna la smerirea sufletului, dar el a ales să mănânce, să bea și să petreacă în continuare. Domnul i-a „descoperit” „în urechi” că păcatul lui Șebna nu va fi ispășit. Cuvântul tradus prin „curățit” este termenul folosit în Levitic pentru „ispășire”. Acest păcat al adventismului laodicean nu va fi ispășit. Acum Isaia începe să abordeze relația lui Șebna (adventiștii laodiceeni) cu Eliachim, fiul lui Hilchia (adventiștii filadelfieni).

Șebna este „vistiernicul”, așa cum a fost și Iuda. Iar Tobia, în zilele lui Neemia, locuia în sanctuarul lui Dumnezeu, într-o încăpere (vistierie) în care trebuiau păstrate darurile. Când Neemia a curățat templul, l-a aruncat afară pe Tobia și bunurile lui. Șebna va fi, de asemenea, aruncat afară.

Amândoi ilustrează vărsarea din gură a adventismului laodicean la legea duminicală.

Din pricina cruzimii și perfidiei amoniților și moabiților față de Israel, Dumnezeu declarase prin Moise că ei trebuiau să fie pentru totdeauna excluși din adunarea poporului Său. Vezi Deuteronomul 23:3–6. În sfidarea acestui cuvânt, marele preot aruncase afară ofrandele păstrate în odaia Casei lui Dumnezeu, pentru a face loc acestui reprezentant al unui neam proscris. Nu s-ar fi putut arăta un dispreț mai mare față de Dumnezeu decât acela de a-i acorda o asemenea favoare acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al adevărului Său.

La întoarcerea din Persia, Neemia a luat cunoștință de profanarea îndrăzneată și a luat măsuri grabnice pentru a-l izgoni pe intrus. „M-a mâhnit adânc”, declară el; „de aceea am aruncat afară toate lucrurile casei lui Tobia din încăpere. Apoi am poruncit și au curățit încăperile; și acolo am adus iarăși vasele casei lui Dumnezeu, împreună cu jertfa de mâncare și tămâia.”

Nu numai că templul fusese profanat, ci și ofrandele fuseseră întrebuințate în mod necuvenit. Aceasta avusese tendința de a descuraja dărnicia poporului. Își pierduseră zelul și feroarea și erau reticenți să-și plătească zeciuiala. Visteriile Casei Domnului erau prost aprovizionate; mulți dintre cântăreți și alții rânduți la slujba templului, neprimind susținere îndestulătoare, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte. Profeti și regi, 670.

Șebna, Iuda și Tobia îi reprezintă cu toții pe adventiștii laodiceeni de la sfârșitul timpului.

Așa zice Domnul Dumnezeu al oștirilor: Du-te, mergi la acest vistiernic, la Șebna, care este peste casă, și spune-i: Ce ai tu aici? și pe cine ai tu aici, de ți-ai cioplit aici un mormânt, ca unul care își cioplește un mormânt în înălțime și își dăltuiește o locuință pentru sine în stâncă? Iată, Domnul te va duce departe cu o robie puternică și negreșit te va înfășura. Negreșit te va răsuci cu violență și te va arunca precum o minge într-o țară întinsă: acolo vei muri, și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău. Și te voi izgoni din dregătoria ta, iar din starea ta el te va doborî. Isaia 22:15-19.

Pe măsură ce regele de la miazănoapte se apropie de Ierusalim, și trebuie reținut că această apropiere este una progresivă, pe care cetățenii Ierusalimului știau că urma să vină. Acest lucru este identificat în Isaia, capitolul douăzeci, când Tartan, comandantul asirian, a cucerit Așdodul în Egipt. Ei știau ce urma să vină, iar Șebna și-a petrecut timpul făcându-și un mormânt somptuos. Arheologii au găsit mormântul lui Șebna și au scos inscripția care se afla la intrarea mormântului, iar aceasta se află acum într-un muzeu britanic. În mod uimitor, când Șebna a fost înlăturat, iar Eliakim, fiul lui Hilchia, i-a preluat funcția de conducere, Eliakim, fiul lui Hilchia, a primit un sigiliu regal pe care îl putea folosi pentru a-și pecetlui numele pe documente oficiale. Și acel sigiliu a fost găsit de arheologi și se află în același muzeu din Anglia. Șebna este în muzeu reprezentat de mormântul său, semnul morții, iar Eliakim, fiul lui Hilchia, este în muzeu reprezentat de sigiliul vieții.

Pentru respingerea de către Șebna a soliei de avertizare privitoare la împăratul de la miazănoapte, el a fost vărsat din gura Domnului, iar cuvântul tradus ca „vărsat” în avertizarea din Apocalipsă adresată Laodiceei înseamnă de fapt a vomita în jet. În cazul lui Neemia, el l-a aruncat afară pe Tobia împreună cu lucrurile lui, iar în privința lui Șebna, acesta a fost azvârlit cu violență ca o

minge într-o țară îndepărtată. Șebna îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni care resping solia profetică desigilată în 1989 și se pregătesc pentru mormântul — semnul fiarei, iar Eliacim, fiul lui Hilchia, reprezintă Adventismul filadelfian care primește sigiliul lui Dumnezeu.

Și va fi în ziua aceea că voi chema pe slujitorul Meu, Eliakim, fiul lui Hilchia; îl voi îmbrăca cu haina ta, îl voi încinge cu brâul tău și voi încredința în mâna lui cârmuirea ta; și el va fi tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Isaia 22:20, 21.

La legea duminicală, grâul și neghina din Adventism sunt despărțite, iar conducerea Bisericii triumfătoare este încredințată lui Eliachim, fiul lui Hilchia, și atunci Domnul ridică Biserica Sa ca pe un stindard, pe măsură ce solia îngerului al treilea se amplifică până la strigătul cel tare. Poate că am fost prea redundant prin includerea expresiei „fiul lui Hilchia”, când aș fi putut spune pur și simplu Eliachim. Dar împreună, tatăl și copilul său sunt un simbol al soliei lui Ilie înaintea celor șapte ultime plăgi. Solia lui Ilie utilizează simbolismul taților și copiilor pentru a-i reprezenta pe cel dintâi (tatăl) și pe cel din urmă (fiul). Această relație profetică contribuie la enigmele finale din capitolul douăzeci și doi. Promisiunea făcută lui Eliachim, fiul lui Hilchia, este că Domnul va pune pe umărul lui cheia casei lui David.

„Casa lui David” este mesajul Tatălui și al Fiului la care Isus a făcut referire în ultima Sa convorbire cu iudeii răzvrățiți. Este, de asemenea, locul unde El închide cartea Apocalipsei. Casa lui David avea o cheie, care, dacă nu pentru altceva, este folosită la 22 octombrie 1844, căci singurul loc din Scriptură care face referire la această cheie se află în mesajul către biserica din Filadelfia.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide și nimeni nu va închide; el va închide și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie: Așa zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide; și închide și nimeni nu deschide: Știu faptele tale: iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; pentru că ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu. Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine la picioarele tale și să cunoască faptul că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul încercării, care are să vină peste toată lumea, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ. Iată, Eu vin curând; ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară; și voi scrie peste el Numele Dumnezeului Meu, și Numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie peste el Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul către Biserici. Apocalipsa 3:7-12.

Eliacim îl reprezintă pe un filadelfian din timpul mișcării millerite, acela care deschide Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844. Știu că Hristos, Marele nostru Preot, a fost Cel care a deschis acea ușă dispensațională, dar Hristos a pus cheia pe umărul lui Eliacim, fiul lui Hilchia, și afirmă că „el va deschide”. Am ajuns la punctul pe care l-am menționat la începutul acestui articol.

În Isaia, cuvântul „povară” apare de optsprezece ori, însă de șapte ori desemnează ceva purtat pe umăr, iar de unsprezece ori desemnează o profeție de nenorocire. Într-una dintre aceste optsprezece ocurențe, același cuvânt, care înseamnă o profeție de nenorocire, este folosit totodată pentru a desemna o povară purtată pe umăr.

Istoria Văii Vederii este despre o solie de osândă care creează două clase de închinători în Ierusalim. Solia profetică ce a identificat deschiderea judecății a fost prezentată de Părintele Miller și este solia primului înger, care s-a încheiat când ușa Locului Sfânt a fost închisă, iar Sfânta Sfintelor a fost deschisă la 22 octombrie 1844. „Povara” care a fost așezată pe umerii lui William Miller, cu care a fost însărcinat să o ducă lumii, a fost solia primului înger, o profeție de osândă care s-a încheiat la 22 octombrie 1844, odată cu sosirea soliei îngerului al treilea.

„Cheia casei lui David o voi pune pe umărul lui”, și se zice: „În ziua aceea”, „cuiul care este înfipt într-un loc tare va fi smuls, va fi retezat și va cădea; și povara care era asupra lui va fi înlăturată.”

Cuvântul tradus aici prin „povară” este termenul care desemnează o profeție de nenorocire, dar această profeție de nenorocire nu este cuvântul ebraic pe care Isaia îl folosește pentru a desemna ceva ce porți pe umăr. Ca termen pentru profeție de nenorocire, el înseamnă că lui Eliachim, fiul lui Hilchia, îi va fi pusă pe umăr cheia lui David, iar povara care este pe umărul lui este o profeție de nenorocire. Este un joc de cuvinte profund!

Sora White afirmă aceasta despre o cheie atașată Bibliei.

"În legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu există o cheie care descuie lădița prețioasă, spre satisfacția și desfătarea noastră. Simt recunoștința pentru fiecare rază de lumină. În viitor, experiențele care acum ne sunt foarte tainice vor fi lămurite. S-ar putea ca unele experiențe să nu le înțelegem pe deplin până când acest muritor va îmbrăca nemurirea." Manuscript Releases, volumul 17, 261.

Remarcile introductive ale lui Miller cu privire la visul său afirmă următoarele.

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu iscusință deosebită, de aproximativ zece inci în lungime și de șase inci în pătrat, făcută din abanos, cu perle încrustate cu iscusință. La casetă era atașată o cheie. Îndată am luat cheia și am deschis caseta, când, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu giuvaeruri de tot felul și de toate mărimile, diamante, pietre prețioase și monede de aur și de argint de orice mărime și valoare, așezate frumos, fiecare la locul său, în casetă; iar astfel așezate, ele reflectau o lumină și o slavă egalate numai de soare. Scrieri timpurii, 81.

În notele de subsol referitoare la visul ale lui James White, acesta spune următoarele despre cheie.

„Cheia atașată” era metoda lui de interpretare a Cuvântului profetic—comparând Scriptura cu Scriptura—Biblia este propriul ei interpret. Cu această cheie, Fratele Miller a deschis lumii „cufărul”, sau marele adevăr al adventului. James White.

James White a comentat asupra acestui vis și, procedând astfel, a redactat o introducere. Este de cea mai mare importanță să se recunoască faptul că Miller a avut acel vis și l-a publicat în 1847, cel

puțin la doi ani după Marea Dezamăgire, când adventiștii milleriți, odinioară uniți, fuseseră împrăștiați. Miller era separat de mișcare, iar „micuța turmă” care era „împrăștiată pretutindeni” încă suferea din pricina dezamăgirii. Visul lui Miller se referea la situație, iar James White a comentat asupra lui, iar Ellen White a făcut referire la el într-un mod absolut pozitiv. James White a scris o introducere la acel vis, a inclus visul și apoi a adăugat câteva note de subsol. Introducerea, visul și notele de subsol se vor afla la sfârșitul acestui articol, pentru cei care au nevoie de acces la aceste informații.

Isaia 22 este o ilustrare a începutului și sfârșitului adventismului. În ambele istorii a existat și va exista o despărțire: la 22 octombrie 1844 și apoi din nou la legea duminicală. Despărțirea, în ambele cazuri, la început și la sfârșit, este o împlinire a pildei celor zece fecioare. Sora White ne informează că fecioarele neînțelepte sunt laodiceene. Șebna îi reprezintă pe adventiștii laodiceeni la începutul și la sfârșitul adventismului. Eliacim, fiul lui Hilchia, îi reprezintă pe adventiștii filadelfieni.

Dar Hilchia îl reprezintă, de asemenea, pe părintele Adventismului, căci „el va fi tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda”. William Miller era numit cu respect „Părintele Miller”. Lui Miller i-a fost așezată pe umăr „cheia lui David”, care reprezintă metoda sa de a studia Scripturile, „linie peste linie”.

Întrucât lada era Biblia, el a folosit „cheia lui David”, reprezentând regulile de interpretare profetică pe care le-a întrebuințat pentru a deschide adevărurile primului înger. Acele reguli („cheia lui David”) și profeția sa de pieire („povara”), care a fost înțeleasă cu cheia lui David, au fost atârinate „ca un cui într-un loc sigur” în sanctuar. „Cuiul” era data de 22 octombrie 1844. Cuvântul „cui” înseamnă un bold, un cui sau un țaruș, reprezentând un reper. „Povara”, adică profeția de pieire care a fost atârnată de acel cui, era solia primului înger, iar acea solie a ajuns la o încheiere la 22 octombrie 1844, când profeția de pieire se împlinise și a fost înlăturată, retezată și a căzut. A fost înlăturată, fiindcă mesajul profetic de pieire devenise de domeniul trecutului, iar cuiul a trebuit apoi mutat în Sfânta Sfintelor, unde avea să fie atârnată de el o altă povară de pieire.

Profeția de judecată a lui Miller, înțeleasă prin regulile profetice reprezentate ca „cheia lui David”, avea să așeze un cui în locul sfânt, care să susțină toată slava casei tatălui său. Cuvântul „slavă” din pasaj înseamnă greutate. Ceea ce poartă greutatea unei case este temelia casei. Lucrarea de temelie a lui Miller poartă greutatea întregii lumini suplimentare a soliei celui de-al treilea înger, reprezentată de „urmașii și odraslele”. Ea poartă greutatea tuturor feluritelor vase ale templului. Și a fost pusă temelia pentru un templu în care să fie așezat un tron slăvit.

Eliakim, fiul lui Hilchia, reprezintă Biserica din Filadelfia. Eliakim înseamnă „Dumnezeul ridicării”, căci Eliakim, tatăl Ierusalimului, îl reprezintă pe William Miller, pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a ridica temeliile poporului Său ales prin legământ. El este fiul lui Hilchia, nume derivat din două cuvinte, al doilea însemnând Dumnezeu, iar primul „netezime”, în sensul de netezime a vorbirii. Hilchia reprezintă Cuvântul sau glasul lui Dumnezeu, iar fiul său reprezintă ridicarea templului.

La sfârșitul Adventismului trebuie să existe o profeție de pieire, iar acea profeție este al treilea înger din Apocalipsa paisprezece. Trebuie să existe o cheie la sfârșit, care a fost prefigurată de cheia lui Miller. "Cheia" în zilele noastre se întemeiază pe repetarea istoriei și, în mod deosebit, pe regula primei mențiuni, care include sau este principiul reprezentat chiar de Hristos Însuși, ca Alfa și Omega. Trebuie să existe un fiu al lui Miller. Miller, așadar, ca tată, devine Hilchia, Cuvântul Domnului, iar fiul lui Miller este Eliacim, însemnând Dumnezeuul ridicării. Tatăl Miller a ridicat templul, iar fiul lui Miller identifică momentul când Laodiceea și Filadelfia sunt despărțite, iar filadelfienii sunt înălțați ca un stindard. Trebuie să existe un țărui care este înfipt, dar nu în Locul Sfânt ca în istoria lui Miller, ci în Locul Preasfânt. Acel țărui și povara care este atârnată de el vor fi tăiate la sfârșitul soliei îngerului al treilea, așa cum a fost la sfârșitul soliei îngerului întâi. Când Mihail se va ridica și timpul de probă al omenirii se va închide, profeția pieirii va fi la trecut, înlăturată, tăiată și căzută.

Separarea sau împrăștierea de după trecerea timpului din 1844 se va repeta la legea duminicală. Isaia, capitolul douăzeci și doi, este o ilustrare a circumstanțelor care conduc la separarea adventiștilor laodiceeni de adventiștii filadelfieni, separare care are loc în criza legii duminicale.

Și îngerului bisericii laodicenilor scrie: Acestea zice Aminul, martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici fierbinte; aș vrea să fii rece sau fierbinte. Așadar, fiindcă ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Pe toți câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; fii, deci, plin de râvnă și pocăiește-te. Iată, stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, iar el cu mine. Celui ce biruie îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, după cum și eu am biruit și m-am așezat cu tatăl meu pe tronul lui. Cine are urechi să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:7-22.

După introducerea visului, James White include apoi visul, însoțit de note de subsol. Nu am nicio problemă cu aplicarea făcută de James White visului lui Miller, în pofida faptului că noi am publicat adesea o interpretare a visului său, care diferă întrucâtva de cea a lui James White. Abordarea fundamentală a lui James White, care diferă de ceea ce am publicat noi, constă în aceea că el plasează „bijuteriile” în contextul poporului lui Dumnezeu, pe când noi înțelegem că bijuteriile sunt adevăruri profetice. Nu există nicio contradicție, căci omul reflectă ceea ce crede, iar împrăștierea bijuteriilor după Marea Dezamăgire tipifică împrăștierea poporului lui Dumnezeu ÎNAINTE de legea duminicală. Însă acest fapt rămâne pentru un studiu viitor.

Introducerea lui James White la Visul lui William Miller

Următorul vis a fost publicat în Advent Herald, în urmă cu mai bine de doi ani. Atunci am văzut că el descria limpede experiența noastră trecută legată de A Doua Venire și că Dumnezeu a dat acest vis spre folosul turmei împrăștiate.

Între semnele apropierii iminente a zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului, Dumnezeu a rânduit visele. Vezi Ioel 2:28-31; Faptele Apostolilor 2:17-20. Visele pot veni în trei feluri; mai întâi, „din pricina mulțimii grijilor”. Vezi Eclesiastul 5:3. În al doilea rând, cei care se află sub duhul necurat și înșelăciunea Satanei pot avea vise prin influența lui. Vezi Deuteronomul 8:1-5; Ieremia 23:25-28; 27:9; 29:8; Zaharia 10:2; Iuda 8. Iar în al treilea rând, Dumnezeu și-a învățat întotdeauna poporul Său și încă îl învață, mai mult sau mai puțin, prin vise, care vin prin mijlocirea îngerilor și a Duhului Sfânt. Cei care stau în lumina limpede a adevărului vor ști când Dumnezeu le dă un vis; iar aceștia nu vor fi amăgiți și duși în rătăcire de vise mincinoase.

Și a zis: Ascultați acum cuvintele Mele; dacă se află un profet între voi, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o vedenie și îi voi vorbi într-un vis. Numeri 12:5.

A zis Iacov: «Îngerul Domnului mi-a grăit într-un vis.» Geneza 31:2. «Și Dumnezeu a venit la Laban, Sirianul, într-un vis, noaptea.» Geneza 31:24. Citiți visele lui Iosif, din Geneza 37:5-9, și apoi istoria interesantă a împlinirii lor în Egipt.

La Gabaon, Domnul i S-a arătat lui Solomon într-un vis, noaptea. 1 Împărați 3:5. Chipul cel mare și însemnat din capitolul al doilea al lui Daniel a fost dat într-un vis; de asemenea, cele patru fiare etc. din capitolul al șaptelea. Când Irod a căutat să-L nimicească pe Pruncul Mântuitor, Iosif a fost avertizat în vis să fugă în Egipt. Matei 2:13.

„Și va fi în ZILELE DE PE URMĂ, zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură: și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, și tinerii voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise. Faptele Apostolilor 2:17.”

Darul prorociei, prin vise și vedenii, este aici rodul Duhului Sfânt, iar în zilele de pe urmă urmează să se manifeste îndeajuns pentru a constitui un semn. Este unul dintre darurile Bisericii Evangheliei.

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, PROROCI; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos. Efeseni 4:11, 12.

Și Dumnezeu a rânduit pe unii în Biserică, întâi apostoli, în al doilea rând PROFETI, etc. 1 Corinteni 7:28.

Nu disprețuiți PROROCIILE. 1 Tesaloniceni 5:20. Vezi și Faptele Apostolilor 13:1; 21:9; Romani 12:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Profeții sau prorociile sunt spre zidirea Bisericii lui Hristos; și nu există nicio dovadă care să poată fi adusă din Cuvântul lui Dumnezeu că ele trebuiau să înceteze înainte ca evangheliștii, păstori și învățătorii să înceteze. Dar, zice obiectantul, «Au fost atâtea vedenii și vise mincinoase, încât nu pot avea încredere în nimic de felul acesta.» Este adevărat că Satana are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna profeți mincinoși, și cu siguranță îi putem aștepta acum, în ceasul acesta de pe urmă al înșelării și al triumfului lui. Cei care resping astfel de revelații speciale din pricina că există contrafacerea pot, cu aceeași îndreptățire, să meargă puțin mai departe și să tăgăduiască faptul că Dumnezeu S-a revelat vreodată omului într-un vis sau într-o vedenie, căci contrafacerea a existat

întotdeauna.

Visele și vedeniile sunt mijlocul prin care Dumnezeu S-a revelat omului. Prin acest mijloc El a vorbit profeților; El a așezat darul profeției între darurile Bisericii Evangheliei și a socotit visele și vedeniile printre celelalte semne ale 'ZILELOR DE PE URMĂ.' Amin.

"Scopul meu, în observațiile de mai sus, a fost să înlătur obiecțiile într-un mod conform Scripturii și să pregătesc mintea cititorului pentru cele ce urmează." James White, Visul fratelui Miller, 1-3.

Al doilea vis al lui William Miller

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu meșteșug, de aproximativ zece inci lungă și pătrată, cu latura de șase inci, din abanos, incrustată în chip iscusit cu perle. La casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta; și, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu giuvaeruri de tot felul și de toate mărimile, diamante, pietre prețioase, precum și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, rânduite cu frumusețe, fiecare la locul ei, în casetă; iar astfel rânduite, ele reflectau o lumină și o slavă pe care numai soarele le putea egala.

Am socotit că nu era îndatorirea mea să mă bucur singur de această priveliște minunată, deși inima mea s-a bucurat peste măsură de strălucirea, frumusețea și valoarea conținutului său. Prin urmare, am așezat-o pe o masă din mijlocul camerei mele și am făcut cunoscut că toți cei care doreau puteau veni să vadă cea mai glorioasă și mai strălucitoare priveliște văzută vreodată de către om în această viață.

Oamenii au început să între, la început puțini la număr, dar, sporind mereu, au ajuns o mulțime. Când priveau întâia oară în cutie, se minunau și strigau de bucurie. Dar, pe măsură ce numărul privitorilor sporea, fiecare începea să răscolească giuvaerurile, scoțându-le din cutie și împrăștiindu-le pe masă. Am început să mă gândesc că proprietarul îmi va cere din nou, din mâna mea, cutia și giuvaerurile; iar dacă aș îngădui să fie împrăștiate, nu le-aș mai putea așeza niciodată la locurile lor în cutie, ca mai înainte; și am simțit că nu voi putea nicicând să fac față răspunderii, căci ar fi imensă. Atunci am început să-i rog stăruitor pe oameni să nu le atingă, nici să nu le scoată din cutie; dar cu cât stăruiam mai mult, cu atât le împrăștiau mai mult; și acum păreau să le împrăștie peste tot în încăpere, pe podea și pe fiecare piesă de mobilier din încăpere.

Am văzut atunci că, printre nestematele și monedele autentice, ei împrăștiaseră o mulțime nenumărată de nestemate neautentice și monede contrafăcute. Am fost puternic mâniat de purtarea lor josnică și de nerecunoștința lor și i-am muștrat și le-am adus reproșuri pentru aceasta; dar cu cât muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și monedele false printre cele autentice.

Atunci m-am tulburat în sufletul meu trupesc și am început să folosesc forța fizică pentru a-i împinge afară din încăpere; dar, pe când îl împingeam pe unul afară, mai intrau trei și aduceau murdărie, așchii, nisip și tot felul de gunoaie, până când le acopereau pe fiecare dintre nestematele adevărate, diamantele și monedele, încât toate erau scoase din vedere. Mi-au rupt

în bucăți lădița mea și au împrăștiat-o printre gunoaie. Am crezut că nimeni nu lua în seamă întristarea mea sau mânia mea. Am ajuns pe deplin descurajat și abătut și m-am așezat și am plâns.

Pe când astfel plângeam și jeleam pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat stăruitor ca El să-mi trimită ajutor. De îndată s-a deschis ușa și un bărbat a intrat în încăpere, iar atunci toți oamenii au ieșit din ea; iar el, având în mână o mătură, a deschis ferestrele și a început să măture murdăria și gunoiul din încăpere.

Am strigat către el să se oprească, căci se aflau câteva nestemate de mare preț împrăștiate printre gunoaie.

El mi-a spus: 'Nu te teme', căci 'le va purta de grijă'.

Atunci, pe când el mătura mizeria și gunoiul, bijuteriile false și monedele contrafăcute, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În vârtoarea aceea mi-am închis pentru o clipă ochii; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Pietrele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug peste tot în încăpere.

Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea de dinainte, și a adunat cu pumnul bijuteriile, diamantele, monedele și le-a aruncat în casetă, până n-a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.

Apoi m-a chemat: „Vino și vezi.”

M-am uitat în cuțar, dar ochii mi-au fost orbiți de strălucirea priveliștii. Ele străluceau cu o slavă de zece ori mai mare decât cea dintâi. Am crezut că fuseseră frecate în nisip de picioarele acelor nelegiuți care le risipiseră și le călcaseră în pulbere. Erau așezate într-o rânduială frumoasă în cuțar, fiecare la locul ei, fără vreo osteneală vădită a omului care le aruncase înăuntru. Am strigat din prea multă bucurie, iar acel strigăt m-a trezit. Scrieri timpurii, 81-83.

Notele de subsol ale lui James White

„Cutia” reprezintă marile adevăruri ale Bibliei, privitoare la a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care i-au fost date fratelui Miller spre a le publica lumii.

„Cheia atașată” era metoda lui de interpretare a Cuvântului profetic — comparând Scriptura cu Scriptura — Biblia însăși, propriul ei interpret. Cu această cheie, Fratele Miller a deschis lumii „cuțărul”, adică marele adevăr al adventului.

"Oamenii au început să vină, la început puțini la număr, dar sporind până la a alcătui o mulțime.' Când doctrina adventă a fost propovăduită pentru prima dată de Fratele Miller și de foarte puțini alții, ea a avut doar un efect redus, și doar foarte puțini au fost treziți de ea; dar din 1840 până în 1844, oriunde era propovăduită, întreaga comunitate era trezită."

„Giuvaerurile, diamantele etc.”, „de tot felul și de toate mărimile”, atât de „frumos rânduite, fiecare la locul ei, în caseta de giuvaeruri”, îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu, [Malachi 3:17,] din toate bisericile și din aproape orice rang și condiție de viață, care au primit credința adventă și au fost văzuți luând o poziție îndrăzneată în pozițiile lor respective, în sfânta cauză a

adevărului. În timp ce urmau această rânduială, fiecare îndeplinindu-și datoria și umblând smerit înaintea lui Dumnezeu, „reflectau asupra lumii o lumină și o slavă”, egalate doar de Biserica din zilele apostolilor. Mesajul, [Revelation 14:6, 7] a străbătut, parcă, pe aripile vântului, iar invitația, „Veniți, căci toate sunt acum gata,” [Luke 14:17.] s-a răspândit cu putere și efect.

Când îngerul care zbura [Apocalipsa 14:6, 7.] a început pentru întâia oară să propovăduiască Evanghelia veșnică: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecării Lui», mulți au strigat de bucurie la gândul venirii lui Isus și al restaurării; iar aceștia, mai târziu, s-au împotrivit, au batjocorit și au ridiculizat adevărul care cu puțin înainte îi umpluse de bucurie. Au tulburat și au risipit nestematele. Aceasta ne aduce la toamna anului 1844, când a început timpul împrăștierii. Luați aminte: Tocmai aceia care odinioară «au strigat de bucurie» au tulburat și au risipit nestematele. Și nimeni nu a împrăștiat turma cu atâta eficacitate și nu a abătut-o de la cale, de la 1844 încoace, ca aceia care odinioară au predicat adevărul și s-au bucurat de el, dar care, de atunci, au tăgăduit lucrarea lui Dumnezeu și împlinirea profeției în experiența noastră adventă trecută.

Mărturia fratelui Miller, timp de mai multe luni după Strigătul de la miezul nopții, în luna a șaptea, 1844, a fost că ușa era închisă, că mișcarea adventă era o împlinire a profeției și că avuseserăm dreptate să propovăduim timpul. Apoi și-a îndemnat frații, prin Advent Herald, să rămână neclintii, să fie răbdători și să nu se plângă unii împotriva altora; iar Dumnezeu curând îi va îndreptăți pentru propovăduirea timpului. În felul acesta a pledat pentru nestematele, în vreme ce își simțea 'responsabilitatea' față de ele și că 'avea să fie imensă'.

„Giuvaeruri spurii și monedă contrafăcută” care au fost împrăștiate printre cele autentice reprezintă fără echivoc convertiți falși sau „copii străini” [Osea 5:7.] de când ușa a fost închisă în 1844.

Al doilea „cofret, mult mai mare și mai frumos decât cel dintâi”, în care au fost adunate „nestematele”, „diamantele” și „monedele” risipite, reprezintă câmpul vast al adevărului prezent, viu, în care va fi adunată turma risipită, chiar 144.000, toți având pecetea Dumnezeului celui viu. Niciunul dintre diamantele prețioase nu va fi lăsat în întuneric. Deși unele „nu sunt mai mari decât vârful unui ac”, ele nu vor fi trecute cu vederea și lăsate pe dinafară în această zi când Dumnezeu Își strânge nestematele. [Maleahi 3:16-18.] El Își poate trimite îngerii și îi poate scoate în grabă, așa cum l-a scos pe Lot din Sodoma. „O lucrare scurtă va face Domnul pe pământ.” „El o va scurta în dreptate.” Vezi Romani 9:28.

„Murdăria și așchiile, nisipul și tot felul de gunoaie,” reprezintă diferitele și numeroasele erori care au fost aduse în mijlocul credincioșilor celei de-a doua veniri din toamna anului 1844. Aici voi remarca câteva dintre ele.

1. Poziția pe care unii dintre „păstori” au adoptat-o în mod prezumțios îndată după ce a fost dat Strigătul de la miezul nopții, anume că puterea solemnă înmuietoare a Duhului Sfânt, care a însoțit mișcarea din luna a șaptea, a fost o influență mesmerică. George Storrs a fost dintre primii care au luat această poziție. A se vedea scrierile lui din partea de sfârșit a anului 1844, în Midnight Cry, publicat atunci în orașul New York. J. V. Himes, la Conferința de la Albany din

primăvara anului 1845, a spus că mișcarea din luna a șaptea a produs mesmerism de șapte picioare adâncime. Acest lucru mi-a fost spus de cineva care a fost de față și a auzit remarcă. Alții care au luat parte activă la strigătul din luna a șaptea au declarat de atunci că mișcarea a fi lucrarea Diavolului. A atribui lucrarea lui Hristos și a Duhului Sfânt Diavolului era, în zilele Mântuitorului nostru, blasfemie, și este blasfemie și acum.

2. Multele încercări privind timpul hotărât. Din moment ce cele 2300 de zile s-au încheiat în 1844, au fost stabilite, de către diverse persoane, o serie de termene pentru încheierea lor. Procedând astfel, au înlăturat 'jaloanele' și au aruncat întuneric și îndoială asupra întregii mișcări advente.

3. Spiritismul, cu toate născocirile și extravaganțele sale. Acest vicleșug al Diavolului, care a săvârșit o lucrare îngrozitoare de moarte, este foarte potrivit reprezentat prin „așchii” și „orice fel de resturi”. Mulți dintre cei care au înghițit otrava spiritismului au recunoscut adevărul experienței noastre advente din trecut, iar din acest fapt mulți au fost aduși să creadă că spiritismul a fost rodul firesc al credinței că Dumnezeu a condus marile mișcări advente din 1843 și 1844. Petru, vorbind despre aceia care aveau să „introducă erezii pierzătoare, chiar tăgăduind pe Stăpânul care i-a răscumpărat”, spune: „DIN PRICINA CĂRORA CALEA ADEVĂRULUI VA FI VORBITĂ DE RĂU.”

4. S. S. Snow pretinzând că este „Ilie prorocul” Acest om, în parcursul său straniu și sălbatic, a jucat și el rolul său în această lucrare a morții, iar umblarea lui a avut tendința de a aduce în discredit, în mintea multor suflete sincere, adevărata poziție a sfinților care așteaptă.

La acest catalog al erorilor aș putea adăuga multe altele, precum „o mie de ani” din Apocalipsa 20:4, 7, în trecut, cei 144.000 din Apocalipsa 7:4; 14:1, cei care „au înviat și au ieșit din morminte” după învierea lui Hristos, doctrina fără fapte, doctrina nimicirii pruncilor, etc., etc.

Aceste erori au fost propagate cu atâta sârguință și impuse cu insistență turmei așteptătoare, încât, pe vremea când fratele Miller a avut visul, adevăratele nestemate erau «scoase din vedere», iar cuvintele profetului erau aplicabile: «Și judecata este întoarsă înapoi, iar dreptatea stă departe» etc., etc. Vezi Isaia 59:14. La acea vreme nu exista în țară nicio foaie adventă care să pledeze cauza adevărului prezent. The Day-Dawn a fost ultima care a apărat poziția adevărată a micii turme; dar aceasta a încetat din existență cu câteva luni înainte ca Domnul să-i fi dat fratelui Miller acest vis; iar în ultima ei zvâcnire agonizantă le-a îndreptat privirile sfinților osteniți, suspinând, spre anul 1877, atunci aflat la treizeci de ani în viitor, ca timpul izbăvirii lor finale. Vai! vai! Nu este de mirare că fratele Miller, în visul său, «a șezut și a plâns» asupra acestei triste stări de lucruri.

Fratele Miller și-a închis ochii în moarte la 22 decembrie 1849, fapt care a împlinit următoarele cuvinte din visul său: „În tumult mi-am închis ochii pentru o clipă.” Această minunată împlinire este atât de limpede încât nimeni nu va putea să nu o vadă.

Lădița reprezintă adevărul advent pe care fratele Miller l-a publicat lumii, așa cum este indicat în pilda celor zece fecioare. [Matei 25:1-11.] Întâi, timpul, 1843; al doilea, timpul de zăbovire; al treilea, strigarea de la miezul nopții, în luna a șaptea, 1844; și al patrulea, ușa închisă. Nimeni dintre cei care au citit publicațiile privitoare la a doua venire de la 1843 încoace nu va

nega că fratele Miller a susținut aceste patru puncte importante în istoria adventă. Acest sistem armonios de adevăr sau „lădiță” a fost sfâșiat în bucăți și împrăștiat printre gunoaie de către cei care și-au lepădat propria experiență și au tăgăduit chiar adevărurile pe care ei, împreună cu fratele Miller, le-au predicat atât de neînfricat lumii.

„Atunci biserica va fi curată și «fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu»; după ce își va fi mărturisit toate erorile, greșelile și păcatele, iar acestea vor fi fost spălate prin sângele lui Hristos și șterse, ea va fi «fără pată sau zbârcitură, sau ceva de felul acesta». Atunci ea va străluci cu «de zece ori mai multă slavă decât cea de mai înainte.» JAMES WHITE Oswego, mai, 1850.